

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Sacra Veterum Temporum Uti Et Evangelica, Ac
Apostolica Historia**

Steinhart, Franz

Ingolstadii, 1734

VD18 90104692

Jechonias, Rex Juda exautoratus & captivus Babylone.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62332)

nem sunt translati, Saraias verò Summus Pontifex cum quibusdam aliis, qui primùm nunc è latebris suis exhibant, missi sunt in Reblatha, ubi percussit eos Rex Babylonis, & interfecit. Jeremiam voluit Nabuchodonosor humaniter tractari, quem virum sanctum esse, & deditorem semper suasisse ex transfugis audiverat. Quare Nabuzardan eidem potestatem dedit aut demigrandi Babylonem, aut in Judæa manendi, aut quocunque libuisset abeundi.

Maluit manere in patria apud reliquias populi, deque sacro deposito sollicitus divino monitu in tempore locum adit, in quo nuper arca, altare, tabernaculum, abdita fuerant; eaque per fidos homines trans Jordanem in montem transtulit, ex quo olim Moyses terram Chanaan à longè lustrarat, ibique in spelunca recondidit. Hoc ministerio perfunctus rediit, & Jerosolymam per otium contemplatus jam non amplius plenam populo, civitatem perfecti decoris, Dominam Gentium Principem Provinciarum, gaudium universa terra; sed solam nunc, & desertam, super carbonem denigratam factam quasi viduam, sub tributo, derisum omni populo suis lamentationibus amaro animo suspirans & ejulans deslevisit.

Jeremias manet in patria.
Jer. 40. v. 6.
2. Mach. 2.

Jechonias, Rex Juda exautoratus & captivus Babylone.

Sciente hac in sanctam civitatem tempestate è reliquo Regno Judæi magno numero in tutiora loca, & plerique in Ægyptum se receperunt. Iis qui remanserant, aut ex fuga redierunt, Præfectus relictus est Godolias, ab omnibus valde amatus propter bonitatem ejus & humanitatem. At brevi Judæa creptus est invidia Ismaëlis; hic enim eam dignitatem affectans consilio atque etiam auxilio Regis Ammonitarum Godoliam & Chaldæos, qui cum ipso erant in Maspeth, occidit; qua cæde Judæi non solum afflicti, sed ita turbati sunt, ut turmatim rursus in Ægyptum fugerent; secumque frustra renitentem Jeremiam & Baruch ipsius scribam abriperent, veriti scilicet, ne Nabuchodonosor necem Godoliam & Chaldæorum Judæis omnibus sine discrimine imputaret, eamque ulcisceretur.

Judæi magno numero in Ægyptum fugiunt & Jeremiam secum abriperunt.
Jer. 40. v. 7.
& Jer. c. 41.
42. & 43.
4. Reg. 52.
à v. 12.

Ægyptum ingressi confederunt primò in Taphnis, deinde

Lapidant Jeremiam,

Sacra Veterum Temp Histor.

D d

verò

Jer. 43. v. 7.
& Jer. 44.
Martyrolog.
8. Maji.

verò in Memphim aliasque urbes dispersi sunt. Jeremias sollicitus, ne in terra Idolis dedita relaberentur sui in pristina scelera, frequenter iis affirmavit, causam desolationis Juda & Jerusalem, omniumque malorum fuisse Idololatriam. Illi verò calamitates potiùs DEI cùtui, pacem autem & felicitatem Idolistribuentes, non horruerunt impudenti ore Prophetæ in faciem dicere: *ex eo tempore, quo cessavimus sacrificare Regina Cæli, indigemus omnibus, & gladio & fame consumpti sumus, quando verò id fecimus nos, & Patres nostri, Regis nostri & Principes nostri in urbibus Juda & in plateis Jerusalem; & saturati sumus panibus, & benè nobis erat, malumque non vidimus,* unde & passim colebant Deos alienos in Ægypto; ac præsertim mulieres sacrificarunt Reginae Cæli, ei que faciebant placentas ad colendum eam, & libandum ei libamina. Itaque nomine ac ore DEI minas intentans: *visitabo inquit, super habitatores terræ Ægypti sicut visitavi super Jerusalem in gladio & fame & peste, & non erit qui effugiat de reliquiis Judæorum.* Quas aliasque ejusmodi minas cum crebriùs repeteret, sanctum Prophetam denique furentes lapidibus obruerunt in Taphnis Ægyptiorum, ubi etiam ab Ægyptiis, apud quos magno in honore fuerat, juxta Regis palatium sepultus est.

Baruch Babylonem ad captivos proficiscitur.
Baruch c. 1.

Orbatus Magistrò Baruch relicta Ægypto in Babyloniam profectus est; ubi Judæis jam certæ sedes attributæ erant, ac inter eos Josedec post occisum in Reblatha Saraiam Patrem Summi Pontificis titulum gerebat; Jechonias verò in carcere detinebatur. Ut captivos consolaretur, librum, quem Jeremia dictante conscripserat, convocatis recitavit, qui audientes plorabant, & jejunabant & orabant in conspectu Domini, miserunt quoque per eundem collectam pecuniam ad Sacerdotes, qui in ruinis Jerusalem morabantur, ut ad placandum Dominum sacrificia offerrent ad aram DEI tumultuario opere in loco pristino excitatam: vexatio nimirum dedit intellectum captivis, ut jam quærerent solum DEum Patrum suorum.

Nabuchodonosor Judæos ex Ægypto in Babylonem abstrahit.

Nabuchodonosori demum etiam Tyrii post toleratam tredecim annos obsidionem se dederunt, cum prius pretiosiora navibus imposita Carthaginem evexissent, quorum exemplum postquam secuti sunt etiam Sidonii, Rex inde bellum transtulit in Ægyptum, quæ cum magna parte Africae subjugata inde re-

festens iter Idumæos, Philistæos, Moabitas, Amonitas, Ismaëli-
 tas, Agarenos, Syros, Arabes, Cyprum, Rhodum, Cycladas aliâs.
 que maris mediterranei insulas, cœteros demum circumquaque
 populos torrentis instar inundavit, *vinôque furoris Domini inebriavit* juxta Jeremiæ vaticinium, abduxit quoque innumeros
 undique, inter quos non pauci Judæi illi Ægyptiaci, captivos in
 Babyloniam, incendit ubique delubra Deorum, & simulacra di-
 sperdidit, aut in transmirationem, nominatim Chamos Moa-
 bicarum, & Melchom Amonitarum, abripuit. *Jer. 48. 7. &*

49. 3.
 Pacato jam Imperio, latèque perdomitis gentibus Nabu-
 chodonosor mysticum illud somnium vidit de rebus futuris per
 grandem statuum adumbratis, quò cum conterritus esset spiritus
 ejus, tenuémque solum ac confusam ejus memoriam retinisset,
 convenire in Regiam jussit Chaldæos Astrologos, Genethliacos
 omnèsque somniorum conjectores, ut sibi somnium in memo-
 riam revocarent, ac deinde, quid portenderet, explicarent, ra-
 tus scilicet, eos, qui interpretationem cœlitus scirent somnio-
 rum, eodem beneficio etiam somnia inde posse cognoscere. Illi,
 placeret Regi, quid somniâset, aperire, se postea somnium inter-
 pretaturos. Rex somnium suum fugisse à se ait, illud ipsi sibi
 rursus indicarent; cùmque illi reponerent, istud hominis non
 esse, sed Deorum, Rex in furore & in ira magna præcepit inter-
 fici omnes sapientes Babylonis, veluti impostores. Crudelis
 sententia vix à facie Regis egressa mox executioni dari cœpta
 est, quærebatúrque etiam Daniel & socii ejus ad necem, quòd re-
 rum capitalium Præfecti inter Ariolos ac Prophetas non distin-
 guerent: quod ubi Arioch Princeps militiæ Danieli indicavit;
 Regem adiit, divinitusque per revelationem edoctus visiones
 capitis ipsius tam distinctè eidem in memoriam revocavit, tamque
 fidelem somnii interpretationem addidit, ut Nabuchodonosor
 cadens in faciem suam Danielem adoraret, etque hostias & in-
 censum sacrificari præciperet; repugnante verò Daniele & talem
 honorem soli DEO tribuendum indicante, exclamaret: *verè*
DEus vester DEus Deorum est, & Dominus Regum & revelans
mysteria. Constituit postea Danielem Principem super omnes
 Provincias Babylonis, & Præfectum Magistratum super cun-
 ctos Sapientes Babylonis; tres verò ipsius socios, Misach, Si-
 drach

Jer. 42. à v. 9.
 & Jer. 44.
 à v. 11.

Daniel oblin-
 terpretatio-
 nem somnii
 Princeps su-
 per omnes
 Provincias
 constituitur,
 Dan. 2.

folli-
 scele-
 erula-
 d cala-
 listri-
 em di-
 eli, in-
 uando
 ncipei
 turati
 dimus.
 sertim
 centas
 ine ac
 atores
 fame
 Quat
 n Pro-
 s Egi-
 nonore
 oniam
 c, ac in-
 n Sum-
 e deti-
 nia di-
 plora-
 i serunt
 qui in
 n sacri-
 ristino
 ut jam
 m tre-
 iosora
 mplum
 nstulit
 de re-
 be.

drach & Abdenago nunc Chaldaicè appellatos, petente Daniele præfecit super omnia opera Babylonis, ut sic tuis in captivitate apud Regem & Magistratum possent esse præsidio.

Daniel propheta per 14. capita.

Hoc itaque Monarchiæ Nabuchodonosoris anno secundo cœpit prophetare Daniel, scripsitque multa de Christo, de tempore Adventûs, de tempore mortis ejus, de Antichristo & præliis ipsius, item de exccœcatione Judæorum, prædixit progressum quatuor præcipuorum Regnorum, & de bellis futuris inter Græcos & Persas, & inter successores Alexandri Magni, tanta pertpicuitate, ut aliqui putaverint, sed falsò, ea scripta fuisse multò posterius, quàm revera fuerint.

Nabuchodonosor jubet statuam suam adorari. Dan. 3.

Nabuchodonosor pro suâ sapientiâ intelligere poterat ex Danielis verbis & exemplo, nulli homini quantacunque virtute aut potentiâ præcellenti, sed soli DEO cœli ac omnium Domino adorationem ac sacrificia deberi; tamen non diu post victoriis ac triumphis insolens Monarcha divinitatem affectans imaginem suam sive statuam auream erigi jussit instar novi Dei publicè adorandam, ad id sine dubio incitatus tum adulatione, tum maxime invidiâ Procerum, ut sic tribus Judæis insidias pararent, quos Provinciarum operibus Præfectos esse dolebant, scirentque nunquam Idolum aureum adoraturos. Statua in amplissimo campo Dura Provinciæ Babylonis erecta 60. cubitos erat alta, sex lata, incredibili auri pondere, si ex solido auro conflata esse credamus. Ad dedicationem statuæ convenire jussi sunt ex omnibus Regnis & Provinciis Satrapæ, Magistratus, Principes, Duces, omnesque Optimates in potestatibus constituti, ita ut tribus operum Præpositis abesse non liceret, solo Daniele primo Ministro, cui tunc fortassis Rex solemnitati præsens innitebatur, ab hac cæremonia exempto. Præsentibus omnibus promulgatur edictum Regis de adoranda statua sub comminatione, ut, si quis eam non adoraverit prostratus, eadem horâ mittatur in fornacem ignis ardentis ordinariæ apud Chaldæos reorum supplicium. Igitur datò tubis aliisque instrumentis musicis signò prociidunt in terram omnes, & adorant statuam, soli tres Judæi stant immoti, mox deferuntur ad Regem, qui eum videret, nulla ratione eos adduci posse, ut Deos suos colerent, & statuam auream adorarent; pedibus vincti conjiciuntur in fornacem in eodem campo paratam, ac septuplo magis, quàm aliàs, succensam; at illi ceci-

ceiderunt quidem in medio camino ignis ardentis colligati; mox autem vinculis flammâ solutis surgentes ambulârunt in medio ignis, ac DEI laudes cantârunt cum Angelo, qui missus à cœlo se ipsis sociârât, quo miraculo attonitus Rex evocatos cum Optimatibus congregatis satis contemplari non potuit, ac mirari, quòd nec capillus capitis eorum esset adustus, demum in laudes divinæ potentia prorupit propositâ etiam pœnâ, si quis contra DEUM Hebræorum posthac convicia jactaret; neque enim, inquiebat, est *alius DEUS qui possit ita salvare*

Nabuchodonosor ob magnificentiam urbis Babylon superbit. Dan. 4.

Unus & alter annus abiit, cum novi fastûs ansam Nabuchodonosori dedit ipsa regia civitas Babylon; quæ totius Orientis immensis opibus locupletata, innumeris ædificiorum, præsertim duplicis palatii, templi Belis, hortorum pensilium, obeliscorum aliisque regis magnificentia miraculis ornata demum perfecta est, quam in solario supra tectum palatii fortè contemplan, seque ipsum potiùs quàm urbem admirans: *Nonne, inquiebat, hæc est Babylon magna, quam edificavi in domum Regis in robore fortitudinis mea & in gloria decoris mei?*

Sed incredibilem Regis superbiam denique DEUS portentosa pœnâ depressit, phantasia ejus ita turbatâ, ut se bestiam esse crederet. igitur abjectis insignibus regiis nudus hominum confortia fugit, sylvestribus sese feris aggregat, & quadrupedis instar incurvus in sylvis locisque aviis pluvias solésque perpessus, pilis toto corpore hispidus, unguibus quasi aquilinis armatus, sine articulata voce ejulans atque instar feræ ululans, herbis ac radicibus victitans per septem annos vitam Rex infelix post homines natos inauditam traduxit, usurationis ita destitutus, ut tamen per intervalla ejus & pristinae dignitatis sensum haberet, & pœnam suam sentiret; atque ita ex hominibus abjectus est, & fœnum ut bos comedit, veluti Daniel somnium ipsi de mirabili arbore explicans clarè prædixit.

Inauditâ pœnâ per septem annos punitur. Dan. 4.

Exacto demum pœnitentiæ septennio levavit oculos suos ad cœlum & animi sensum recepit, atque ab Optimatibus Regni requisitus & Regno redditus est magno totius populi gaudio. exinde Nabuchodonosor non, cessavit mirabilia in se opera DEI prædicare, Regem Cœli laudare, magnificare & glorificare, donec post annum vitam cum morte commutaret; quam, ut fert communis opinio, æterna felicitas est consecuta.

Moritur. An. 3420. Dan. 4.

Novus Rex
Jechoniam &
Danielem in
honore ha-
bet.

4. Reg. 25.
à v. 27.
Jer. 52. à v.
31.

Daniel Regi
fraudes sacri-
ficulorum Be-
li detegit.
Dan. c. 14.

Daniel libe-
ratur è lacu
leonum.
Dan. c. 14.
à v. 22.

SUCCESSOR in Monarchia fuit filius Evilmérodach, qui Regni curam infano Patre jam habuerat. ut primùm autem thronum conscendit, Jechoniam è longo triginta septem annorum carcere liberavit, eumque non solum regiè habuit, sed & præ cæteris Regibus, quos è subjugatis populis Parens Babylonem duxerat captivos, honoravit, sed & Danielem non minore honore atque amore quàm Parens profecutus est propter præclara in hunc merita, & spectatam jam pridem sapientiam & sanctitatem, quam utramque etiam huic Regi duo recens comprobârunt exempla.

Rex admodùm devotus erat Belo, & ibat per singulos dies adorare eum, falsò existimans esse DEum viventem, quòd quotidie præter panem sat multum comederet oves quadraginta, & sex vini amphoras biberet. rogatus fortè Daniel, cur non etiam ipse adoraret Bel, hac occasione usus est detegendi Regi imposturam, ostenditque nequaquam Idolum intrinsecus luteum; & forinsecus æreum, sed sacrificulos septuaginta esse cum suis familiis, qui nocte per cuniculum subterraneum ingrederentur templum, & cœnam illam quotidie Belo appositam absumerent; quam fraudem ubi Rex ex vestigiis virorum, mulierum & infantium sparso per pavementum cineri impressis deprehendit, sacrificulos omnes cum suis familiis jussit interfici; Bel verò tradidit in potestatem Danielis, qui subvertit eum & templum ejus.

Erat Babylone in fovea quadam Draco, & colebant eum Babylonii. Rex Danielem rursùm tentans fortè ei dixit: *nunc non potes dicere quia iste non sit Deus vivens, adora ergo eum.* At Daniel: *Rex, inquit, da mihi potestatem, & interficiam Draconem absque gladio & fuste.* Dedit eam Rex. Tulit ergo Daniel picem & adipem & pilos, & coxit pariter, fecitque massas & dedit in os Draconis, & disruptus est Draco; quod ubi audierunt Babylonii, in seditionem versù clamârunt: *Judeus factus est Rex: Bel destruxit: Draconem interfecit; & Sacerdotes occidit; simulque Regem adorti; trade nobis, inquit, Danielem; alioquin interficiemus te & domum tuam.* Rex vim metuens furiosus Danielem permisit; quem illi continuò miserunt in lacum seu subterraneam fossam à septem leonibus devorandum. At DEUS conclusit ora leonum, ut licèt sex totos dies jejuni, servum DEI ne quidem attingerent, ipsi verò Danieli, ne fame

fame moreretur mirabilem mensam paravit; nam Habacuc pulmentum, quod in Judæa messoribus suis tum coxerat, ferre jussus est Danieli, portatusque capillo capitis sui ab Angelo in Babylonem Danieli in prandium apposuit. Septimo die lacum accedens Rex, cum videret sedentem in medio leonum, exclamavit voce magna Rex dicens: *Magnus es Domine DEUS Danielis*, extractoque Daniele in lacum injici jussit seditionis Authores, qui devorati sunt in momento coram eo.

Interim Babylone vitam finiit Jechonias Rex infelix ultra quadraginta annos captivus. reliquit filium Salathiel in captivitate genitum, quem deinceps Judæi Ducem suum agnoverunt.

Jechonias moritur. Efdæ 4. v. 16.

Salathiel in transmigracione Dux populi Judæorum.

Salathiel utique & ipse Evilmerodacho gratus fuerit ob commendationem Patris, divinâ providentiâ, quæ Davidis familiam in spem Messia sustentabat, egregiè patrocinate. Porro non diu admodum illius gratiâ frui potuit; nam Rex vigesimo tertio Regni anno propter injustitias & libidines à Sororis suæ Marito est interfectus. Ei successit in Monarchia Baltasar Magni Nabuchodonosoris Nepos.

Salathiel gratus apud Regem.

Hujus anno primo Daniel in nocturno somnio vidit quatuor cœli ventos ac totidem bestias, quibus 4. Imperia significabantur Babyloniorum, Perfarum, Græcorum, & Romanorum, quod excipiet Antichristus, cujus dominatus Judicio generali & consumatione sæculi terminabitur. Anno deinde Baltasaris tertio in spiritu Susas translatus celebrem illam visionem habuit, in qua de eversione Perfarum per Alexandrum, deque Antiochi Illustris in Judæos crudelitate, impietate, nefandisque sceleribus varicinatus est. ægroravit postea Daniel per dies; sed ubi convalevit, sese regis negotiis de more iterum applicuit.

Danielis visiones. Dan. c. 7 & 8.

Balthazar interim Patre suo haud temperantior non tantum sibi, sed & imperio denique perniciem ultimam per ignaviam & voluptates procreavit. Quodam Diis Babyloniis festo die celebrius convivium instituit invitatis ad id mille Optimatibus;

Daniel Regi Balthazar verba in pariete scripta